

NAŠE DUHOVNO ŽIVLJENJE

Buenos Aires, dne 2. junija 1934.

NUESTRA VIDA ESPIRITUAL

Številka 53

Nedeljsko berilo

Berilo drage pobinkotne nedelje je izbrano iz prvega pisma apostola svetega Janeza, ki ga je pisal vernikom v Mali Aziji, ki jih svari pred krivoverci in spodbuja h svetemu življenju, zlasti k medsebojni ljubezni (I. Jan 3,13-18).

Ne čudite se, bratje, ako vas svet sovraži (1).

Mi vemo, da smo prešli iz smrti v življenje, ker brate ljubimo; kdor ne ljubi, ostane v smrti (2).

Vsak, kdor brata sovraži, je ubijavec (3), in veste, da noben ubijavec niam v sebi večnega življenja.

Na tem smo ljubezen spoznali, da je on dal življenje za nas; tudi mi smo dolžni za brate dati življenje.

Kdor ima premoženje tega sveta in vidi brata v pomanjkanju, pa svoje srce pred njim zapre, kako more biti ljubezen božja v njem?

Otročiči moji, ne ljubimo z besedo, tudi ne z jezikom, ampak v dejanju in resnici!

1). Zgledno življenje dobrih vernikov hudobnim vznemirja vest. Je to ena izmed milosti, ki jo tudi hudobnim Bog daje, da bi se izpreobrili. Včasih se vsled dobrega zgleda tudi res odločijo in spreobrnejo. Če ne, pa vzbujajo v njih dobri zgled mržnjo in sovratvo.

2). V smrti, to je v grehu: Kdor ne ljubi svojih bratov, zlasti vernikov, pa tudi vseh ljudi, ne more biti resničen kristjan.

3). Primerjaj Jezusove besede v evangeliju svetega Mateja 5, 22 in dalje, iz katerih sledi, da pred Bogom ni kazniv samo umor, ampak že vsaka slaba misel; vsak greh se namreč spočne v duši.

Nedeljska misel, ki si jo med tednom večkrat ponovi: To je božja zapoved, da verujemo v ime njegovega Sina Jezusa Kristusa in da se med seboj ljubimo, kakor nam je zapovedal!

Slovenski izseljeniški duhovnik bo nekaj časa tudi ob delavnikih spet maševal na Paternalu, Avalos 250, in bo zato nekaj časa spet sprejemal svete maše po na menih darovalcev, ki jih je moral doslej odklanjati.

Apostolska dela

Ta beseda je ugajala vsej množici in izvolili so Štefana, moža polnega vere in Svetega Duha, Filipa, Prohorja, Nikanorja, Timona, Parmena in Nikolaja, spreobrnjenca iz Antiohije;; postavili so jih pred apostole in ti so molili ter poizgledali roke nanje. In božji nauk se je širil in število učencev v Jeruzalemu je silno naraščalo; tudi veliko število duhovnikov (51) je bilo veri poslušnih.

Štefan, ki je bil poln milosti in moči, je delal čudeže in velika znamenja med ljudstvom. Vstali so pa nekateri iz shodnice, ki se je imenovala shodnica Libertincev, (52) Cireinejcev

(51) Namreč judovskih.

(52) Libertinci, t. j. oproščenci, so potomci onih Judov, ki jih je bil Pompej v letih 63—61 pr. Kr. pripeljal v Rim kot jetnike, pa so pozneje dobili prostost. Nekateri izmed njih so se vrnili v Jeruzalem in imeli tam kot grško govoreči Judje s svojimi rojaki iz Cirene in Aleksandrije skupno shodnico. Drugo shodnico so imeli Judje, kateri so prili v Jeruzalem iz Cilicije in zahodnega dela Male Azije.

Evangelij

druge pobinkotne nedelje pripoveduje, kako jih je veliko, kako smo pravzaprav vsi povabljeni na "večerjo" v nebesih, pa se vseprek prazno izgovarjamo, in se prijaznemu vabilu nespametno malo odzivamo.

Misel, ki jo je mogoče posneti iz evangeljskega besedila in ki jo večkrat med tednom prevdarjaj: Kaj pomaga človeku, če si ves svet pridobi, pa svojo dušo pogubi!

Cerkveni koledar

3. junij — druga pobinkotna nedelja — slovenske božje službe na Paternalu, Avalos 250, ob desetih dopoldne in ob štirih popoldne, kakor po navadi.

4. junij — ponedeljek — spomin svetega mučenca Kvirina, škofa v Sisku, kateremu je bil — kakor piše zgodovinar Prudentius — zaradi stanovitne vere v Kristusa privezan mlinski kamen na vrat in je bil potopljen v reki Savi.

5. junij — torek — spomin svetega škofa in mučenca Bonifacija, apostola germanskih narodov.

6. junij — sredo — spomin svetega Norberta, škofa v Magdeburgu na Nemškem, ustanovitelja reda očetov Premonstratencev.

7. junij — četrtek — osmina praznika presvetega Rešnjega Telesa.

8. junij — petek — praznik presvetega Srca Jezusovega.

9. junij — sobota — spomin svetih bratov in mučencev Primoža in Felicijana, ki sta bila za časa cesarjev Dioklecijana in Maksimilijana v visoki starosti obsojena na smrt zaradi stanovitne vere v Kristusa.

10. junij — tretja pobinkotna nedelja — slovenske ložje službe po navadi.

Cerkvena kronika

V samostan slovenski Šolskih sester v San Lorenzo poleg Rosaria de Santa Fé je vstopila gospodična Marija Marinič, kateri želimo v tišem samostanskem življenju vso srečo!

in Aleksandrijcev, in izmed tistih, ki so bili iz Cilicije in Azije, in so se prerekali s Štefanom, pa se niso mogli ustavljati modrosti in duhu, s katerim je govoril. Tedaj so naščuvali može, da so govorili: "Slišali smo ga govoriti bogokletne besede zoper Mozesa in Boga." In razburili so ljudstvo, starešine in pismouke; ti so pristopili, ga zgrabili in odvedli pred veliki zbor. Privedli so krive priče, ki so govorile: "Ta človek ne neha žaljivo govoriti zoper sveti kraj in postavo. Slišali smo ga namreč, ko je govoril: 'Ta Jezus iz Nazareta bo razdejal ta kraj in spremenil običaje, ki nam jih je izročil Mozes.'" (53) Vsi, kateri so sedeli v velikem zboru, so uprli po-

(53) Glede na ta in podobna očitanja dokazuje Štefan v naslednjem govoru (7, 2—53), da je bil Bog z Izraelci že davno prej, preden je Salomon sezidal tempelj; da je torej tempelj imel le začasno veljavo. Z nastopom Jezusovim je nehal pomen templja in starozakonske postave, ki je bila s templjem najtesneje zvezana.

Malo katekizma

za naše male

Rimski cesar Avgust je dal povelje, da naj se popiše ves svet. In hodili so se vsi popisovat, vsak v svoje mesto.

Šla sta se tedaj popisat tudi Jožef in Marija. Ker sta bila iz rodovine Davidove, sta šla v Davidovo mesto Betlehem. Tam pa nista dobila prenočišča in sta šla iz mesta ven v neki hlev. Tisto noč je pa imel Jezus priti na svet. Marija je porodila Sina, ga povila v plenice in položila v jasli.

Kje je Marija Jezusa rodila?

Marija je Jezusa rodila v hlevu pri Betlehemu.

Kaj je Betlehem?

Betlehem je mesto v Sveti deželi.

Kateri praznik nas spominja na Jezusovo rojstvo?

Na Jezusovo rojstvo nas spominja božični praznik ali božič.

Kdaj obhajamo božič?

Božič obhajamo 25. decembra.

Pomni. Božičnemu prazniku pravimo tudi sveti dan. Prejšnji večer je sveti večer. Na sveti večer postavljamo jaslice. — Jezusovega rojstva se spominjamo v veri z besedami: rojen iz Marije Device in v rožnem vencu z besedami: ki si ga Devica rodila.

Otroci! Prosite svoje starše, naj vam povedo, kako lepo da v naši domovini obhajajo božične praznike. Tako lepo, da se bodo marsikateri zjokali, ko se jih bodo spet spomnili. Prosite jih nadalje, naj vas naučijo tudi melodije, napeva spodnje božične pesmi:

Sveta noč, blažena noč!

Vse že spi, je polnoč;

le Devica z Jožefom tam

v hlevu váruje Detece nam.

Spavaj, Dete, sladko!

gied vanj in videli njegovo obličje kakor obličje angelovo.

Veliki duhovnik je vprašal: "Ali je to res?"

On je pa govoril:

"Bratje in očetje, poslušajte! Bog veličastva se je prikazal našemu očetu Abrahamu, ko je bil v Mezopotamiji, preden se je naselil v Haranu, in mu je rekel: 'Pojdi iz svoje dežele in od svoje rodovine in idi v deželo, ki ti jo bom pokazal.' Tedaj je odšel iz kaldejske dežele in se naselil v Haranu. Odondod ga je po smrti njenjegovega očeta Bog preselil v todeželo, v kateri zdaj vi prebivate, pa mu ni dal v njej deleža niti za stopinjo; pač pa je obljubil, ko Abraham še ni imel sina, da jo bo dal v posest njemu in za njim njegovim potomcem. Govoril pa je Bog: 'Njegov zarod bo priseljenec v tuji deželi in bo prišel v sužnost, in stiskan bo štiristo let. (54)

(54) Govornik navaja okroglo število. Po 2 Moz 12, 40 in Gal 3, 17 je trajala egiptovska sužnost 430 let.

Cvetna nedelja

“Tako dolgo sem že med vami, in me še ne poznate!” je potožil svojčas Jezus svojim učencem.

Koliko bolj po pravici bi nam veljal bridki Jezusov očitek! Kako sramotno malo poznamo Kristusani moderni “kristjani”, kako slabo poznamo njegove nauke, njegovo cerkev in njeno bogoslužje! Naša neverjetna nevednost v verskih stvareh nam je v vsestransko škodo in je brez vsakega dvoma naša velika krivda, eden izmed naših pglavitnih grehov iz katerega jih nujno izvira cela vrsta drugih.

Naj bi zato nihče ne spregledal pričujočega našega članka o bogoslužnih obredih cvetne nedelje, ki nam ga je poslal naš mladi prijatelj gospod Jože Cukale, sedmošolec v št' Vidu nad Ljubljano.

Res je letošnja cvetna nedelja že zdavnaj minila. Žal je naša nova argentinska domovina tako zelo daleč, da smo šele za binkošti prejeli lepi Cukalov članek, ki bi ga bili radi imeli že cvetno nedeljo.

Hvala Bogu imamo ljudje domišljijo, čudovito zmožnost, ki nam tudi oddaljene kraje in stare čase lahko živo postavi pred naše duhovne oči. To moremo brez skrbi garantirati vsakomur, da bo užil obilo duhovnega veselja in mu nikakor ne bo žal, kdor se bo uživel v naše pripovedovanje in naš pričujoči članek počasi in zbrano prebral.

Tudi smatramo, da bi vtegnila biti naša današnja razlaga odlična priprava na naš XXXII. mednarodni evharistični kongres, katerega moramo imeti tja do spomladi vedno v mislih, in o katerem bomo še obširneje pisali.

Še to naj pripomnimo, da je zbudil zadnji čas posebno med katoliškim dijaštvom, pa tudi med katoliško delavsko mladino, izredno zanimanje in razveseljivo željo po razumevanju globokih in tudi pesniško izredno lepih cerkvenih obredih, o čemer bomo ravnako tako še obširneje poročali.

Žal bomo zaradi pomanjkanja prostora mogli končati naš zanimivi in globoko zamišljeni članek o cerkvenih obredih cvetne nedelje šele prihodnjič, čeprav bi ga veliko raje v celoti prinesli že danes, da bi globlje doumeli njegovo miselno enoto. Radovedni smo, kaj si bodo mislili, in kaj bodo rekli, ko ga bodo prebrali, tisti naši dragi rojaki in rojakinje, ki se imenujejo kristjane in tudi mislijo, da so kristjani, pa za nobeno bogoslužje ne marajo, ne za nedeljsko jutranjo sveto mašo, ne za popoldanske večernice, ki imajo za vse ali vsaj za prav marsikaj dovolj časa, za kakšno božjo službo ga pa nikakor ne morejo najti, ki zlahka najdejo tudi še kakšen peso za to in ono veselje, dvajsetih centavov za tramvijo pa “pri najboljši volji” ne morejo spraviti skupaj, ki so bili pri sveti birni maziljeni za vojake in če treba mučence Kristusove, pa jih je priti v Njegovo cerkev — sram in strah! Veseli bomo, če nam bo kdo izmed njih vsaj pismeno sporočil, kako in kaj.

Ur.

S cvetno nedeljo se začne veliki teden, ki je ves posvečen spominu na pravno trpljenje Gospodovo.

Cerkev je dosedaj, celo v postnem času prav za prav malo govorila o Gospodovem trpljenju in še to v zastrih slikah in besedah, kakor bi se bala odkriti človeškim očem, kar ji je najdražje. Šele sedaj, veliki teden, je odgrnila zaveso in nam je začela razkazovati, dopovedovati, slikati in razlagati veliko skrivnost trpljenja gospodovega.

Cerkev imenuje ta teden tudi **sveti teden**. Po vsej pravici! Z vsakim dnem se bolj približuje odrešenje. Trpljenje vedno hujše pritiska na Kristusova ramena, on pa iz ljubezni do nas trpi in molči.

Žalosten je ta teden. Cerkev žaluje s trpečim ženinom. Je pa tudi zmagoslaven, saj sta križ in vstajenje neločljivo združena med seboj. Kristovo delo odrešenja se namreč s smrtjo ne konča, temveč preide v zmago Vstajenja. Zato pozna vsak dan velikega tedna poleg žalnih spevov tudi nekaj veselih delov.

Štirje dnevi svetega tedna so posebno poudarjeni: cvetna nedelja, veliki četrtek, veliki petek, velika sobota.

Cvetna nedelja so nekaka vhodna vrata v sveti teden.

Misel, ki preveva cvetno nedeljo in njene simbolične obrede, ni samo spomin na Jezusov slovesni prihod v Jeruzalem.

Takoj moram pripomniti, da bomo obrede cvetne nedelje samo tedaj prav razumeli in jih praznovali kakor želi Cerkev, če si živo predočimo, da je Kristus v naši sredi in da smo mi njegovi prijatelji, njegovi apostoli, ki ga slovesno spremljamo v njegovo veliko pravno trpljenje in mu pripravljamo pot za njegov drugi slavnostni prihod. Obredi cvetne nedelje so sveta drama, mistična igra, pri kateri nismo, ne moremo in ne smemo biti samo gledalci, marveč soigralci, Kristusovi prijatelji, njegovi sobojevniki in če treba mučenci zanj.

Pri obredih cvetne nedelje bomo spremili Kristusa iz Oljske gore v sveto mesto njegovega trpljenja.

Misterij, naša igra, obsega tri dejanja.

Oglejmo si torej kraje in prevdarimo osebe, ki v tej igri nastopajo.

Prvo dejanje se vrši na Oljski gori (blagoslovitev palm). Drugo na poti iz Oljske gore do vrat Jeruzalema (procesija s palmami), tretje pa se odigrava v svetem mestu samem (sveta maša).

Kristusa predstavlja podoba križa ali pa duhovnik. Mi, kristjani, predstavljamo skupino Jezusovih apostolov. Otroci, ki igrajo danes posebno važno vlogo, predstavljajo judovsko deco, ki je vos pot Jezusu veselo vzklikala: Hozana, blagoslovljen, ki prihaja v imenu Gospodovem!

I. dejanje:

Blagoslavljanje palm.

Manjša podružna cerkev v kateri so se zbirali prvi kristjani in v kateri se še danes zbirajo ponekod verniki za blagoslov palm in oljk, naj nam predočuje Oljsko goro. Potem se zamislimo pri tem prvem obredu blagoslavljanja oljk in palm, da smo se zbrali na Oljski gori poleg Jeruzalema.

Oljk in palm niso prinesli verniki s seboj, marveč so pripravljene na mizi blizu altarja.

Obred blagoslavljanja je povsem podoben običajni maši, samo da odpade izpreminjevanje in obhajilo. Mesto izpreminjevanja se blagoslove vejice, mesto obhajila pa jih duhovnik razdeli med pričujoče.

Slavnost se prične.

V duhovniku pozdravimo Kristusa z apostolskim spevom: “Slava Sinu Davidovemu, blagoslovljen, ki prihaja v imenu Gospodovem, kralj Izraela, slava na višavah!”

To je bil pristop.

Sledi molitev, ki se spominja dogodkov velikega tedna in govori o Gospodovi smrti in vstajenju. V imenu ljudstva prosi duhovnik milosti na zemlji in poveličanja v nebesih. Kakor bi nas Kristusov prihod nehote spomnil nebeškega kraljestva.

Berilo naš popelje v puščavo Elim, kjer taborijo iz Egipta se vračajoči Judje. Bila je tam zelenica, v kateri je izviralo dvanajst studencov in je zraslo ob njih sedemdeset palm. Slišimo, kako mrmrajo Judje zoper Mozesa in Arona in hrepenijo po egiptovskih polnih loncih mesa. Slišimo pa tudi, kako jim Bog oblubi mano, ki je bodo dobili v puščavi vsak dan.

“Jutri boste videli božje veličastvo!” S to besedo označuje Cerkev tudi Jezusovo velikonočno vstajenje.

Med petje slavospevov potuje vase pogreznjena duša od puščave s sedemdesetimi palmami na Oljsko goro in na enkrat zagleda Gospoda v smrtnem strahu na vrtu Getzemani. Vidi, kako se zbirajo judovski veliki duhovniki in sklenejo Gospodovo smrt.

Evangelij razlaga slovesni Kristusov vhod v Jeruzalem med petjem in vriskanjem ljudstva.

Sedaj se začne slovesni blagoslov vejic. Blagoslovne molitve govore o palmovih in oljčnih vejicah.

Palmove veje so znak pričakovane zmage nad glavarjem smrti, oljčne vejice pa neka-ko v oznanilo, da je božje usmiljenje prišlo med nas. To so znamenja Kristusovega mučeništva pa tudi kristjanov. Gospod gre prostovoljno v smrt in mi gremo z njim s palmami v rokah.

Duhovnik moli staro prefacijo v čast mučencem, ki so slavno ime Edinorojenega ponesli pred kralje in oblastnike. Za tem se poje trikrat Sanctus — Svet, Svet, Svet, nato pa moli duhovnik šestero blagoslovnih molitev, ki razlagajo pomen oljčnih in palmovih vejic. Cerkev se spominja golobčka iz Mozesove ladje, ki je prinesel oljčno vejico kot znamenje miru prosi, da bi dosegli verniki po teh vejicah blagoslov: “Kamorkoli jih bodo prinesli, naj dosežejo vsi, ki tam prebivajo, tvoj blagoslov. Tvoja desnica preženi vsako sovražno silo in varuj vse, ki jih je odrešil Tvoj Sin, naš Gospod, ki s Teboj živi in kraljuje.” Dalje pravi: “Palmove veje oznanjujejo Gospodovo zmago nad glavarjem smrti. Oljčne veje so obvestilo, da so nam dodeljeni darovi Svetega Duha.”

Ko je blagoslov končan, razdele duhovniki vejice med ljudstvo.

Cerkev nam jih podeljuje zelo slovesno. To je naš vsakoletni viteški in mučeniški blagoslov. Pri sprejemu izpovemo kot nekdanji mučenci, da smo pripravljani in sposobni, spremljati Jezusa Kristusa v njegovo trpljenje in smo kot izraelski otroci, ki so šli Gospodu s palmami nasproti.

(Nadaljevanje)

N a g e l j n i

V garderobi je bilo živahno. Igralke so se smejale in si pripovedovale, kaj so občutile na odru. Vrtele so se okrog ogledala in si popravljale nakodrane lase. Na vse strani so obračale glave in gledale, če se lasje lepo prilagajajo. Brisale so si pot z obraza, si barvale obrvi, ustnice in lica, da so bile rdeče kakor vrtnice.

Iz dvorane se je slišalo ploskanje. Na odru so spreminjali pozorišče.

“Kaj ga res ne bo?” se je vznemirila Malči. Dolgo dejanje in naporna vloga matere sta ji izčrpala moči, zato je sedla v kot za mizo. “V dvorani je — včeraj je prišel na dopust — dobro sem razločila z odra njegovo sivo obleko. Še vselej je prišel za oder, kadar sem igrala, in mi častital.” In misli so ji odplavale v čase, ko je prvič nastopila na tem odru. Takrat sta se spoznala z Mirkom. Že pri prvem srečanju je bil popolnoma domač. Pripovedoval ji je, kako je sam, in da si želi človeka, ki bi mu mogel zaupati. Ona je tudi sama, kdo bi ga torej mogel bolje razumeti od nje! Že dalj časa misli nanjo, pa se ji ni upal približati se. Ali hoče postati njegova prijateljica? — Kako ne! Saj je tako zapuščena. Nobenega domačih nima, služiti mora, odkar se zaveda. Tuji ljudje so z njo dobri, kaj posebnega pa ne doživi pri njih. Vsak vidi le svoje, mar so mu drugi! Mirko pa je bil tako prijazen, da mu je morala verjeti. Od takrat je še večkrat igrala. Težko je hodila k skušnjam, toda kako naj bi se sicer shajala z Mirkom! Na dom ni mogel k njej, ona ni utegnila k njemu. Dvorana je bila edini kraj, kjer sta se brez skrbi shajala. Ponoči si je pritrgovala spanje, da se je učila vloge — da je bila le ob dragem Mirku. V ljubezni in prekipevajoči pesmi je preteklo leto, pretekli sta dve in Mirko je moral k vojakom.

Na odru je pozvonilo. Malči se je zdrznila.

“Moj Bog, kako da ga ni? Kaj mu je? Kdaj sem se mu zamerila? S čim? Ko je odhajal k vojakom, je bilo še vse dobro in prišel je po šopek. Potem je pisal iz mesta, da se mu toži po domu in po meni. Ali je užaljen, da mu nisem takoj odpisala? Jaz nisem mogla. Še nikoli prej nisem pisala nobenemu fantu, zato nisem vedela, kaj mu povem. Poskušala sem in poskušala, pa vsako pismo je bilo tako hladno — še senca ne tega, kar je čutila moja duša. Rada bi mu napisala nekaj velikega in lepega, ki bi obsegalo vso mojo ljubezen in hrepenje po njem in bi mu bilo v tolažbo v tujini. A nisem znala. Tako se je zakasnilo pismo za štirinajst dni. Pozneje je poslal še eno karto z medlo zahvalo in bežnim pozdravom. In — ničesar več. Kakor da je umrl. Nobenega glasu, nobenega odgovora...”

Spomnila se je, kako so ji dekleta privoščila njeno nesrečo, češ, tujka si, pa si nam ga hotela odpeljati. Prav ti je! Kako so ji namigavala, naj ga kar lepo pozabi. Vsako nočico so ji še svežo pirnesle, da bi jo tem bolj mučile: “V mestu ima deklet kolikor hoče... drugi pisari... Vera, ki je že tu prežala na vsak njegov korak, je odšla za njim v me-

sto... skupaj so ju že videli...” Malči ni verjela. To ni mogoče, da bi jo pozabil. Kako neki, saj ni ničesar zagrešila in ga ima tako rada. Nekoliko je užaljen, pa noče pisati, da bi jo kaznoval, ker mu ni takoj odpisala, in da bi še bolj koprnela po njem. Fantje se radi nekoliko pošalijo z dekleti, da se ta bolj boje zanje in jih imajo potem še rajši. Danes pa bo prišel in vse bo dobro.

Na odru je drugič pozvonilo.

“Ne bo ga!” je spreletelo Malči. “Zakaj ga ne bo? Kaj sem mu storila?” Solze so ji stopile v oči in ustnice so ji pričele trepetati.

Tedaj so se odprla vrata in na pragu se je pojavil Mirko. Bil je velik in vitek, ves obzaren od zahajajočega sonca.

“O, če na volka misliš, pa pride!” se je hotela pošaliti Malči in planiti k njemu, toda glas ji je zamrl v grlu in obstala je sredi giba. Videla je, kako je stekla k njemu Vera, ki se je pred kratkim vrnila iz mesta, videla, kako sta si stisnila roke in se nasmehnila. Slišala je, kako je Vera vzdihnila: “Težko sem te že pričakovala!” in ga strastno pogledala. Malči je gledala, se sesedla na stol in gledala, gledala... Barve so se ji izpreminjale na obrazu, rdeča je izginjala in postajala je blede, skoro bela.

“Saj, saj... ni ona prava... jaz... jaz... Mirko... pogledaj bolje... zmotil si se... Ona ni prava. Mirko, ne, meni si obljubljal, da me boš popeljal v življenje in me storil srečno”, se je trgalo iz nje in je gledala, gledala... Obraz se ji je pačil od žalosti in obupa.

Mirko, obrni se malo in pogledaj, tvoja Malči te čaka, hrepeni po tebi. Pogledaj jo že, dokler ji ne zalijejo solze oči. Ah, nočeš? Kaj sem zakrivila, da me zavračaš? Mirko! Vera! Kaj delata! Trgata mi srce! Oh, oh!”

Premagalo jo je ganotje. Srce se ji je stiskalo in hudo ji je bilo, da bi zajokala na glas. V hipu ji je postalo vse jasno, kar je kdaj slišala o Mirku, pa takrat ni verjela. Torej je le res. Vera ga je omamila in ji ga vzela. Ojoj! Obraz je zarila v dlani in obupno zaihtela.

“Malči, hitro!” je pritekel režiser. “Kaj ti je?” je obstal zavzet. “Zakaj jokaš?”

Nič ni odgovorila. Dvignila je glavo in ustala.

Pozvonilo je tretjič.

Malči je planila na oder, si z urno kretnjo obrisala solze in — zastor se je dvignil.

Vrnejo se gospe in ji naznanijo, da so roparji napadli romarje in ugrabili njeno hčerko. Malči jih gleda, kot da se ne more spomniti, kaj naj to pomeni. V duhu zagleda Milico, ki jo vlečejo roparji. Nenadoma se Milica spremeni v Vero in Mirko jo popelje za roko. Malči se strese. “Ne, ne!” plane iz nje. Krčevito stegne roke, da bi ju zadržala, a ona gresta naprej, ne da bi se zmenila zanje. V Malči poka, srce se ji trga, pred očmi se ji zamegli — a Mirko in Vera nočeta izginiti.

“Milica, moja Milica!” Zgrudi se za mizo in

zajoka. Po glavi pa se ji podé misli, druga čez drugo: “Mirko, torej končano? Ne, ne! Kako neki? Povej, zakaj? Saj ti nisem ničesar storila. To ni mogoče! Kako naj bom brez tebe?” Vidi svojo prihodnost, vso temno in strašno: sama, v tuji hiši, brez človeka, ki bi mu mogla potožiti svoje bridkosti, brez ljubezni. “Moj Bog, samo tega nikar! Ljubezen mi je obetal in dala sem mu svoje srce. Zdaj naj me pa zapusti? Ne, ne! Mirko, kaj delaš Uničiš me. Zblaznim.” Tla se ji zamajejo pod nogami, kakor da se potaplja. Bega sem ter tja in grabi za rešitvijo. Po ušesih pa ji kar naprej done Verine besede: “Težko sem te pričakovala!” “Vera, zakaj si mi to storila? Jaz sem ga tudi težko pričakovala, a me še pogledal ni. Še pogledal me ni, o Bog, in vendar sem mu dala vse, vse... Ti si bogata, lepa, imaš starše, odprto pot v življenje, jaz pa sem sama in slaba. Meni je obetal ljubezen, zakaj si mi ga vzela?” A ona gresta naprej in se ne zmenita za njen obup. Malči se šibijo kolena. Zgrudi se pred sliko Brezmadežne.

“Marija!” krikne in stegne proti njej obupno sklenjene roke. “Marija, k tebi se zatekam, ti mi pomagaj. Ti veš, kaj je trpljenje, podpiraj me, da ne omagam.” Tako tožeč in obupen je bil njen glas, da od hipa do hipa vlada v dvorani večja napetost, od hipa do hipa narašča navdušenje za Malči. Ljudje sede kakor okameneli in si brišejo solze.

Mirko stoji zadaj in strmi na oder. “Kaj ji je danes? Zakaj se tako žene? Nekaj ji ni prav. Škoda. Res, ni bilo prav, da sem jo tako prezrl. Žalostna bo, ko je še tak otrok, da takoj vsako stvar resno vzame.”

Malči se poganja z zadnjimi močmi. “Vendar, Marija, če zahtevaš tudi to... žrtev od mene... vzemi jo, vzemi jo. Naj... naj ima Vera... Mirka, če je tako usojeno... Jaz sem slaba, preslaba za kmečka dela, kaj naj počne Mirko z mano? Vera pa je krepka in s kmetov doma...” tako se trga iz Malči. Utrujena je in potrta, da bi legla in umrla.

Ko je zastor padel, ni hotelo biti konca ploskanja. Ljudje so zahtevali, da pride Malči pred zastor. Vsa zmedena in prestrašena je bila in ni vedela, kaj hočejo od nje.

“Pojdi, da ti častitajo, saj imaš rada to!” Z resnim in zavistnim glasom je spregovorila Vera te besede, toda Malči ni bila več občutljiva zanje.

Malči se je branila in upirala, a nič ni pomagalo; morala je pred zastor. Plašno je gledala po dvorani in se stiskala k zastoru. Iz prve vrste je vstala majhna deklica, prišla po stopnicah k njej in ji izročila šopek rdečih nageljnov. S solzami v očeh se je Malči zahvalila za darilo. Stekla je za oder, položila nageljne na mizo in omahnila na stol.

“Za ceno svojega srca sem vas dobila, zato mi boste vedno drag spomin!” je vzdihnila in jih krčevito stisnila k sebi.

PIERRE L'ERMITE:

DEKLICA Z ODPRTIMI OČMI

Toda naposled — v Parizu vendar ni ena in ista reč... So razne olajševalne okolnosti... in Roger Maude je tvegati zagovarjati svojo pravdo:

“Razumete? Računal sem, da bom Vaju jaz sam sprejel in vodil v Parizu — in ne morete si predstavljati, s kolikim veseljem sem se pripravljaj na to! — Zato moja mati in moji sestre niso bile pripravljene.”

“Pripravljene? Oh, da... Še zelo so bile pripravljene!” je odvrnila teta. “Sicer pa... molčimo rajši o tem!”

“Prosim Vas, dovolite... stvar se mora pojasniti! Tudi tu je bil nesporazum, ki ga je treba ugotoviti... Moja mati in moji sestre sta me naprosili, naj Vaju povabim za jutri na obed. Zelo bodo počaščene...”

Teta Cecilija je takoj z odločnostjo odkimala...

“O tem ni govora! Nikdar več ne prestopim praga Vaše hiše v ulici Charles-Nodier.”

“Morda radi dvigala?”

“Ne... ne radi dvigala. Dvigalo...? Kaj me briga dvigalo! Čisto enostavno zato ne, ker nikakor nočeva spravljati Vaših dam v zadregu...”

“Ampak prosim Vas... kakšna zadrega!”

“Nikar mi, prosim, ne silite belo za črno. Morda naju bodo prenašale jutri za dve uri Vam na ljubo. Toda še od daleč nimava namenja vsiljevati se ali pa celo sejati razdora v Vašo družino... Le pogledjte... tu se izvrstno počutiva!”

Zopet molk.

Roger Maude je uvidel, da je postal položaj skrajno resen.

V tej jedilnici, med ljudmi, ki prihajajo in odhajajo, vpričo natakarja, ki streže in odnaša krožnike... poleg mirne in zagonetne Rolande... Roger Maude ne ve, kaj naj reče.

Da, tako je, kakor se mu je dozdevalo. Njegova družina ni umela, koliko sedanje in bodoče sreče se skriva v teh dveh bitjih, ki tam doli, gjer sta doma, krilita kakor dva galeba vznemirjena od ezmskega hrupa.

Račun te neumnosti... te ženske ljubosumnosti je moral plačati tistega večera. Morda ga bo plačeval celo v srečo vsega svojega življenja. Nikdar še mu ni bila Rolanda tako daleč... In njena teta, ki je bila pred mesecem dni še tako dobra, tako navdušena, tako prijazna... mu je bila zdaj tako odločna nasprotnica, da je komaj čakala, da odide iz jedilnice... Tedaj je položil Roger Maude svojo glavo v dlani in mislilo si lahko, če hočemo, da je zajokal.

“Ali torej res za nobeno ceno nočete obedovati jutri pri meni?”

“Ne gospod, pod nobenim pogojem ne greva jutri k Vam na obed... niti pojutrišnjem... in sploh nikoli ne!”

“Toda povejte mi, prosim, zakaj ne?”

“Sem Vam že povedala. Zelo neprijetno mi je vračati se k tej stvari.”

“Meni osebno vendar nimate kaj očitati?”

“Ne.”

“Napravite mi, prosim veselje, ter mi dovolite, da smem kaj storiti za Vaju.”

“Zdaj nimava nobene potrebe.”

“Jutri bo v operi ‘Faust’... Sijajna predstava... gledališče je zmerom nabito polno... Vem, da to opero visko cenite...”

“No... in?”

“Dovolite mi, da Vaju popeljem k tej predstavi... Lepo Vas prosim! Ne vzemite mi te tolažbe... Imel sem tako lepe upe... tako sem se radoval Vajinega prihoda v Pariz!... In včerajšnja nerodnost mi je vse podrla...”

“Oh, dragi gospod, bilo je vse več nego nerodnost... bila je naravnost trdosrčnost, okrutnost. Če bi se bil zatekel k meni pes v takem stanju, v kakršnem sva bili davi po dveh nočeh potovanja, brez prtljage, dobesedno zmešani in izgubljeni v Parizu, jaz bi bila tistega psa gostoljubno sprejela... Vaša mati... Vaši sestre... nama niso ponudili niti kozarca vode, kakor pravi evangelijski...”

“Bile so presenečene!”

“Presenečene...? Pa so vendar dobro vedele, da prideva v Pariz...”

“Pač, toda ne v takih okoliščinah!”

“Imajo oči... lahko bi bile videle najino stisko...”

“Lepo Vas prosim! Vi ste dobri in iV boste zmerom dobri ostali... Dovolite mi, da pridem jutri po vaju!”

Teta je pogledala svojo nečakinjo. Rolanda je odgovorila povsem preprosto:

“Nobene take zapreke ni, da bi naju gospod Maudé ne smel spremiti v opero. Vendar pod enim pogojem...”

“Sprejemem v naprej vsak pogoj!”

“Plačali bova sami najini vstopnici in voz.”

“Oh, gospodična!”

“Kakor želite: če Vam je tako prav, dobro, če ne, pa nič!”

Roger Maude se je obotavljal... Iz katerega nagiba je postavila Rolanda ta toli poniževalni pogoj?...

Toda bil je ves zmeden... Saj ni ma nobene izbere... Ena sama stvar mu je zdaj pri sreč: ohraniti zvezo!... to se pravi, ne pripustiti, da bi se vsa stvar do kraja podrla.

...Prva bitka je bila izgubljena... Bogve! Morda bo pa druga dobljena?

“Torej na svidenje,” je žalostno rekel... “Prišel bom sem po vaju...”

In nezavedno je potožil z istimi besedami, kakor pred tremi dnevi ubogi Filbert svoji materi: “Kako sem nesrečen!”

Odhajal je po ulici des Abbesses, ki je bila polna radosti in trušča Montmartrea...

Odhajal je in zastavljaj svojo palico po robu ničnega hodnika.

Ko je odhajal iz noirmoutierskega raja, je bil tako prepričan, da postane tisti raj njegov in da bo sreča njegova za vselej...

Napravil si je točen načrt, kam popelje svoji znanki v Parizu, da jima bo bivanje prijetnejše. Njegova mati in njegovi sestre so se mu smejale...

Toda one niso znale!... One niso preživele, kar je preživel on v preteklem mesecu. Kakšen pomen naj bi bil torej imel njih zasmeh!

Kakšen pomen...?

Kakor so nekateri vetrovi, ki posušijo in za-

morijo nekatere evetke, tako je obnašanje žensk, ki so predstavljale njegovo domače ognjišče, povsem porušilo in do dna izpremenilo tisti dve mehki dušici...

Da... daleč je od čaše do ustnic!

Zalučil je stran cigareto, ki si jo je baš prižgal in navzlic tistemu, česar je prekipevalo njegovo srce, je ponovil:

“Ah... te ženske!”

In “te ženske” so bile: njegova mati... njegovi sestri...

Kaj mu morejo nuditi v zameno za dragoce- ni biser, ki ga je po njih krivdi nemara brez-pogojno za vselej izgubil?

XXXI. poglavje.

Teta Cecilija, ki je prespala noč na udobni postelji — dasi je seveda ni mogla primerjati s svojo lastno — po ugodni kopeli, po kavi s smetano, pri kateri je spravila kar dva mlečna kruha s svežim surovim maslom, je postala drugega dne bolj usmiljena in je prijazno vprašala Rolando:

“Kaj pa bova počeli danes dopoldne — ti si voditeljica...”

“No... kaj si pa želite?”

“Želim si najprej obiskati cerkev Sacré-Coeur na vrhu stopnic... Zdi se mi, da ni daleč odtod.”

Rolanda si je kupila načrt mesta Pariza. Razprostrla ga je na postelji, rekoč:

“S tem pripomočkom se nama ni treba obešati na Rogerja Maude in na njegovo ljubez- nivo družino. Včeraj sem se že naučila, kako je treba... izvedela sem, kako moramo postopati z vozniki, bila sem v slaščičarni in pomi- slite — danes Vam že smem izdati — poslužila sem se celo podzemске železnice!”

“V pozemski železnici si bila?”

“Dvakrat... oh... za zabavo!... Bila sem v dvigalu des Abbesses... in kar je najbolj zanimivo...”

“Moj Bog, ti me plašiš!... Če pojdeš spet kam ven, ne bom prenesla strahu... Kako si rekla — kar je najbolj zanimivo?”

“Uganite!”

“Ah, u Parizu ne uganem ničesar!”

“Pa! Morate uganiti...”

“Moram?”

“Da... morate...”

“Ne uganem, pa ne uganem...”

“Naj bo. Srečala sem... ne, to je pretirano... videla sem gospoda voditelja...”

“Videla si ga!”

“iVdela.”

Teta Cecilija je bila v hipu vsa izpremenje- na.

“Da... te moje oči so videle gospoda vodi- telja...”

“In on...?”

“Kakor po naključju se je trla okoli njega gruča fantičev... Ne verjamem, da me je pre- poznal.”

“Obiskati ga morava...”

“O tem ni dvoma.”

“Saj vendar razumeš, Rolandica. Radi tistih Maudejevih žensk nikakor ne gre, da bi bili neprijazni napram gospodu voditelju, ki je ta- ko priljuden...”

“Popolnoma se strinjam z Vami, tetka.”

“To me veseli!... Ah, če bi tebe ne imela, Rolandica moja!...”

(Nadaljevanje)

VI. film:

Nueva Cervecería Argentina

Pivo je bilo znano že mnogo let pred Kristusom.

Zgodovina starih Egipčanov pripoveduje, da je boginja Osiris naučila variti ljudi pijačo, ki je bila peneča in grenkobna.

Herodot in Siculus govorita o pivu kot običajni pijači v stari Grčiji in Egiptu.

Rimska pisatelj Plinius in Columela pišeta o pivu, da so je varili stari Rimljani, Galijci in Germani; toda pivo oziroma ječmenovo vino starih vekov se je precej razlikovalo od današnjega.

Sv. Izidor v V. veku našega štetja opisuje način pivovarjenja na britanskih otokih. Po njegovih izjavi so ječmen najprej namakali dokler ni začel kličiti, nato so ga posušili ter zmleli; končno so to moko raztopili v vodi in že so imeli osvežujočo pijačo.

V Franciji so tudi varili pivo brez hmelja, ki se je v pivovarstvu udomačil šele tekom 9. stoletja. Šele v 16. stoletju pa se je hmelj splošno uveljavil v pivovarstvu.

Pridavali pa so pivu v prejšnjih stoletjih še brinje; na Angleškem se še dandanes proizvaja pivo s primesjo brinja in zovejo je "ginger beer" (brinjevo pivo).

Tekom 18. stoletja se je pivovarstvo po cellem svetu silno razvilo ter se razvija do današnjih dni. Vinopivski latinski narodi, ki so pred stoletjem pivo komaj po imenu poznali so danes ravno tako vneti čestilci Gambrinus-ovega soka kakor vinske kapljice.

**

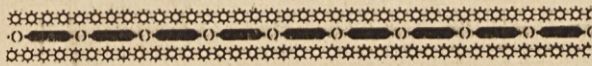
O argentinski pivovarniški industriji bi lahko napisal celo knjigo. Ali življenje pisca teh člankov bi bilo prekratno ako bi se hotel razpisati na dolgo in široko o eni sami stvari. V svoje pero hočem zajeti mnoge pojave tukajšnjega življenja in sicer tako, da bodo imeli tako izseljenci kakor naši v domovini sicer površno, vendar precej točno splošno sliko kako in kaj da je v Argentini.

Pred kratkim sem obiskal zavod "Nueva Cervecería Argentina" v buenosaireškem mestnem delu Mataderos. Tam sem zbral zanimive podrobnosti o varjenju piva, ki jih tu podajem slovenski javnosti.

Pivovarniška je najdobitkosnejša izmed vseh industrij v Argentini? Akeije, ki v Argentini največ nesejo so pivovarske. Vse argentinske pivovarne delajo z ogromnimi dobički ter so obogatile lastnike njih akcijskih. V zadnjih 10 letih so vrgle pivovarniške akcije v

ARGENTINSKI FILMI

PIŠE FRANC DALIBOR

Argentini povprečno po 14½ % dividende. Ogledamo si dobičke nekaterih večjih argentinskih pivovarn v času od 1/7. 1931 do 30/6. 1932, kakor sem jih povzel iz argentinskega vladnega izveštja "Boletín oficial de la Nación", in ki gotovo ne bodo neugodni za imenovana podjetja, ki so brez vsakega dvoma že zaradi davkov izkazala kolikor mogoče nizke čiste dobičke.

Pivovarna Bieckert Ltda, Llavallol — Dan bilance 30/6. 1930 — Kapital oro sellado 9,545.454 — čisti dobiček 1,897.088 — odstotek dividende 19,86.

Pivovarna Del Norte, Tucumán — Dan bilance 30/6. 1930 — kapital oro sell. 3,500.000 — čisti dobiček 613.683 — odstotek dividende 17,53.

Pivovarna Palermo, Buenos Aires — Dan bilance 30/6. 1930 — kapital oro sell. 10,000.000 — čisti dobiček 2,298.454 — odstotek dividende 22,98.

Pivovarna Quilmes, Quilmes — Dan bilance 31/12. 1929 — kapital oro sellado 10,240.000 — čisti dobiček 1,525.923 — odstotek dividende 14,88.

Pivovarna San Carlos, Santa Fé — Dan bilance 30/6. 1930 — kapital oro sell. 1,250.000 — čisti dobiček 438.307 — odstotek dividende 35,06.

Pivovarna Schlau, Rosario — Dan bilance 30/6. 1930 — kapital oro sellado 5,000.000 — čisti dobiček 976.859 — odstotek dividende 19,53.

Z največjim dobičkom je torej delala pivovarna San Carlos u Peia. Santa Fé: kar 35 odstotkov je zaslužila v enem samem letu!

Te visoke dividende se vzdržujejo vzlic krizi, ki jo preživljamo in zdi se, da bo tako tudi ostalo. Argentinske pivovarniške delnice, ki dajejo največje dobičke v vseh petih delih sveta, so bile že pred leti takorekoč monopolizirane.

Mnogočlanska pariška židovska rodbina Bamberg je lastnica večine delnic quilmeške pivovarne, pri ostalih pa si je tudi znala zagotoviti odločilen vpliv, tako da so do prav pred kratkim pravzaprav Bambergi gospodarili na argentinskem pivskem trgu. Vse pivovarne so

bile med seboj povezane po natančnih dogovorih, v katerih so zlasti določile, po kakšnih cenah da bodo točile pivo. Če je šla katera pod ceno in prodaja kak sodček piva pod dogovorom, čeprav še vedno z znatnim dobičkom, je morala plačati visoko globo v skupno blagajno. Na ta način je bilo mogoče ohraniti argentinskemu pivu neprimerno visoke cene.

Ta brez vsakega dvoma napačni in škodljivi način samovoljnega določanja cen izvira iz starega liberalnega pojmovanja popolne gospodarske svobode, ki je zadnje stoletje skoro popolnoma in neovirano zavladovalo na gospodarskem, političnem in moralnem polju, in rodila med drugimi malovrednimi sadovi tudi moderni velekapitalizem, ki nas danes tako tepe in se ga še vedno ne moremo otepsti, temveč še danes neizprosno in kruto vlada narodom. V naše lastne duše se je zagrizel tako globoko, da tudi mnogi tisti, ki bi jim bilo najmanj treba, ker jih liberalni kapitalizem posebno stiska, še danes "liberalno" mislijo in čuvstvuejo in brezmišlno ponavljajo stare, obrablene liberalne fraze, ki so jih naučili tisti, katerim koristijo.

Ogromni dobički po liberalnem načinu upravljane argentinske pivovarske industrije, ki romajo povrh skoro izključno v inozemstvo, so že dolgo boleli argentinske rodoliube. Ustanovili so zato zadnji čas pivovarsko zadrugo Nueva Cervecería Argentina. In ravno zaradi te zadruge predvsem pišem današnji svoj film.

5.985 zadrugarjev se je združilo v misli, da si postavijo lastno pivovarno. In dosegli so jo. Pa še kakšno!

Zadrugarji Nove argentinske pivovarne so no svojih civilnih poklicih takole razdeljeni: 2579 malih almacenerjev prodajalcev živil in gostilničarjev).

30 veletržcev z živili.

287 tvorničarjev sodavice in ledu.

214 intelektualcev: duhovnikov, zdravnikov, odvetnikov, živinozdravnikov, uradnikov, učiteljev, častnikov.

946 penzionistov.

1929 delavcev.

5985 torej vseh skupaj.

Povprečno je prspeval vsak zadrugar 600 pesov v skupno blagajno.

Ti zadrugarji živijo po celi republiki: od Misiones-a pa do Tierra del Fuego, tako da se tudi dobiček tega podjetja precej enakomerno in blagodejno razliva po celi deželi.

(Nadaljevanje)

FRANC KLAJNŠEK, zidarski majster

Calle MARCO SASTRE 4351,

esq. Sanabria, Villa Devoto

BUENOS AIRES

U. T. 50-0277

V dar dobite

na vsakih 6 slik, ki stanejo od 3—6 \$, lepo sliko v barvah

Atelje MARKO RADALJ

F. Quiroga 1275

DOCK SUD

Cenjenim Slovencem naznanjam, da sem kupil vsem dobro poznano gostilno Vovk in Colja. Ker sem restavracijo popolnoma prevredil, dajem vsem cen. gostom najboljšo postrežbo po zmernih cenah.

Zelo pripravno za bankete, svadbe, krst itd. Strežaji kakor tudi kuhar so Slovenci z večletno prakso.

Cenjenim Slovencem se najtopleje priporoča

LIONI in BERNADOTE

Ulica GARMENDIA 4879

Zavod sv. Cirila in Metoda

sprejema dečke v popolno varstvo.

Obrnite se pismeno ali osebno na:
ASILO LIPA, VILLA MADERO C.G.B.A.
(Bs. Aires)

Najboljše fotografije v Buenos Airesu ob navadnih cenah

OPTICA FOTO E. FERRO

LAVALLE 1242 — U. T. 35 - 5800

Vse foto potrebščine
20 o/o popusta na optiko

STORŽEK

Po LORENZINI — LOVRENČIČU

Osel pride na semenj in kupi ga ravnatelj lutkarske družbe, da bi ga naučil plesati in skakati skozi obroč, a nekega večera ohromi in kupi ga nekdo drugi, da bi napravil iz njegove kože boben.

Ko je videl voznik, da se vrata ne odpro, je silovito brenil vanje in udrl v sobo ter rekel s svojim navadnim sladkim smehlajem Storžku in Kodelji:

“Pridna, fantka, pridna! Rigala sta tako lepo, da sem vaju koj spoznal po glasu. In zato sem prišel.”

Na te besede sta postala oba osla mirna, mirna, povescila glavo in ušesa in stisnila rep med noge.

Spočetka ju je voznik gladil, božal, trapljaj, potem pa je vzel štrigelj in ju temeljito štrigeljal. Ko ju je oštrigeljal, da sta se svetila ko zrealo, jima je nadel oglavnik in povodec ter ju odpeljal na živinski trg v upanju, da ju proda za lepe denarce.

Res, kupeev ni bilo treba čakati.

Kodeljo je kupil neki kmet, ki mu je pred dnevi poginil dolgouhež. Storžka pa je voznik prodal ravnatelju neke družbe lutk in plesalcev na vrvi, ki ga je kupil, da bi ga naučil skakati skozi obroč in plesati z drugimi živalmi svoje družbe.

Zdaj veste, dragi moji mali braveci, kako lepo po obrt je izvrševal voznik? Ta grdi podlež, ki ga je bilo v obraz sam med in mleko, je vozaril po svetu in spotoma zbiral z sladkimi obljubami in dobrikanjem zbirane otroke, ki jim niso dišale knjige in šola, in ko jih je naložil na voz, jih je odpeljal v Igriško, da bi zabili ves svoj čas v igre, burke in druge zabave. Ko pa so ubogi, omamljeni otroci, ki so se samo igrali in nikdar nič učili, postali pravi osli, se jih je voznik vesel in zadovoljen polastil in jih odvedel prodajat na tržišča in sejmišča. Ln tako si je nabral v par letih toliko evenka, da je postal milijonar.

Oba nova osla, Storžka i Kodeljo, je odpeljal voznik na živinski semenj, kjer ju je dobro prodal

Kaj se je zgodilo s Kodeljo, ne vem, vem pa, da se je začelo za Storžka od prvega dne dalje trdo in naporno življenje.

Ko ga je pripeljal novi gospodar v hlev, mu je napolnil jasli s slamo, a ko je Storžek hlastnil po nji in jo okusil, jo je koj stresel iz ust. Nato mu je položil gospodar seno, a tudi seno mu ni šlo.

“Kaj tudi seno ti ne diši?” je zavpil nad njim gospodar jezno. — “Počakaj, osle razvajeno, če imaš kake posebne muhe v glavi, ti jih že odženem!”

In na račun muh ga je opletel s korobačem okoli nog.

Storžek je začel od velike bolečine jokati in rigati in je rigaje rekel:

“Ia, ia, slame ne morem požirati!...”

“Žri pa seno!” je odvrnil gospodar, ki je dobro razumel oslovsko narečje.

“Ia, ia... seno mi obteži želodec!”

“Kaj pa, osla kot si ti bi se spodobilo krmiti s piščanci in kapuni!” se je razjezil gospodar in ga znova ošvrkal,

Drugo švrkanje je Storžka spametovalo, utihnil je in ni nobene več črnil.

Gospodar je nato zaprl hlev in Storžek je ostal sam; ker je preteklo že dokaj ur, odkar ni več jedel, je začel zevati od lakote. Zevajoč je odpiral usta, ki so izgledala ko žekno.

Končno, ko ni dobil v jaslih drugega, se je le vdal in začel žvečiti seno; ko ga je do dobra prežvečil, je zaprl oči in ga pogoltnil.

“Seno — saj ni slabo”, je rekel potem sam pri sebi, “a koliko bolje bi bilo, če bi nadaljeval z učenjem!... Namesto sena bi lahko jedel sedajle lep kos svežega kruha in zraven — kranjsko klobaso!... Pa, potrpeti je treba!...”

Ko se je drugo jutro zbudil, je koj pogledal v jasli, da bi se otešal s senom, a ni ga bilo več, ker je ponoči vsega pojedel. Zajel je zato z gobcem pest slame-rezanice, a ko jo je zaužil, je ugotovil, da njen okus ni kaj posebno podoben zabeljenim ajdovim žgancem in tudi ne makaronom.

“Potrpeti je treba!” je ponovil, žvečil dalje in še dodal: “Da bi vsaj moja nesreča izpametovala vse neubogljive otroke in one, ki se ne marajo učiti!... Potrpljenje, potrpljenje!...”

(Dalje prihodnjic)

Prva čevljarska

delavnica na Dock-Sudu

GJURO ŠTAJGAR

CALLE LONDRES 1430

DOCK SUD

ZUBOZDRAVNICA

Dra. Samoilović de Falicov

in FELIKS FALICOV

Sprejemata od 10 do 12 in od 15--20 ure

DONATO ALVAREZ 2181

U. T. 59 - 1723

Trelles 2538

**POZOR
ROJAKI!**

Krojačnica

in trgovina

z manufakturnim blagom, ter sploh z vsemi potrebščinami

Cene konkurenčne
Se priporoča

**SEBASTIAN
MOZETIČ**

OSORIO 5025

LA PATERNAL
BUENOS AIRES

Kateri imajo radi argentinske revije jim priporočamo

Veliko tedensko revijo

CARAS Y CARETAS

ki si jo lahko kupijo za 20 ctvs na kateremkoli kiosku ali pa si jo tudi naročijo pri upravi
BUENOS AIRES, CHACABUCO 151

\$ 2.50 trimesečno
\$ 5.— polletno
\$ 9.— celoletno

— oziroma za provinco

\$\$ 3.— 6.— 11.—

— in za inozemstvo

dva zlata pesa trimesečno
štiri zlate pese polletno
osem zlatih pesov letno